

No val a exagerar

L'aplicació de la llei de Defensa de la República ha tornat a suscitar algunes protestes, principalment contra les mesures de suspensió de periòdics hostils al règim. Sobre aquesta hostilitat, franca hostilitat que porta àdhuc a la mala fe en les informacions, no s'ha de discutir; és evident. El punt a debatre és, doncs, si la República té dret a defensar-se contra això que no són opinions, sinó deformacions de la veritat i excitacions al descontent i a la rebeldia. Si aquestes deformacions i excitacions no haguessin tingut cap conseqüència ni poguéssin tenir-la, encara seria discutible l'aplicació de la llei. Però és també evident que han contribuït en gran part a aquesta exaltació de les dretes i de les esquerres extremes que ha portat a actes de violència i greus conflictes d'ordre públic. Almenys han ajudat a produir i fomentar un estat d'ànim propici al desordre.

Ha de considerar-se també que no vivim encara en un període normal. Els successos promoguts últimament per dretes i esquerres ho demostren. Estem a la primera fase d'un nou règim. Fa deu mesos que s'ha proclamat la República. Doncs bé: afirmem que cap règim nou ha deixat a la premsa i als partits contraris en la seva primera etapa en la llibertat que gaudeixen a Espanya. Tota revolució ha estat seguida, durant un gran lapse de temps, d'una fase de rigorosa censura prèvia i d'absoluta coacció sobre els enemics. La República Espanyola és el primer règim nou que assaja un canvi essencial polític amb el major marge de llibertat possible per als seus enemics.

Aquest assaig no ha deixat de eridar l'atenció als comentaristes estrangers que han estudiat i presenciat altres revolucions. Fins al punt que alguns d'ells, per aquest simple fet de trobar aquí una llibertat que no trobaren en altres països, en els primers temps d'un canvi de règim, arriben a la conclusió de que la nostra revolució no és tal revolució, sinó un senzill canvi de Govern. Més encara: algú considera—collocant-se en el punt de mira de la consolidació de la República—que és un error enor-

me i perillós, el qual pot costar-li molt car a la República.

Cap règim nou ha tingut, com la República espanyola, una Constitució aprovada als vuit mesos de la seva instauració. Tots han deixat entremig un període molt llarg dedicat a l'aplastament dels seus adversaris i a la major consolidació possible del nou estat de coses. Sols quan aquesta havia estat conseguida o estava en vies d'immediata consecució, es disposaren a elaborar la llei per la qual havia de regir-se la normalitat. Però mentrestant, no. Seria massa demanar a la República espanyola que per la seva decència en aprovar de seguida una Constitució, renunciés també a certes precaucions i defenses, mínimes si se les compara amb les adoptades en ocasions semblants per altres règims en el moment perillós de la seva instauració.

No val a exagerar. *En el seu comportament amb els enemics, el mateix al seu adveniment que posteriorment, la República Espanyola constitueix una excepció honrosa en la Història.*

Briand, que des de la seva joventut mostrà una visió ambiciosa, noblement ambiciosa dels grans polítics del seu temps, era una de les mentalitats més clares i que amb més cura es donava compte de la fugida del problema europeu. D'aquí que en aquests últims anys fos sobre tots els polítics europeus el que amb més profunditat i persistència ha propugnat per l'unitat econòmica d'Europa com a forma única de salvació per ell.

Perd l'Europa actual, l'Europa de la post guerra un dels líders de la pau, ja que tot el futur pacifista d'Europa tenia dues conquestes, ambdues defensades per Briand: La intel·ligència de França i Alemanya i la federació econòmica europea. Per a tot home modern, la mort de Briand és un motiu de dol.

Política vitivinícola

Començà amb uns pocs: Sabràs, Manteca, Berlanga, Mirasol, Cabrera, Pedro Vicente Gómez, Gomàriz..., i avui el Grup Vitivinícola parlamentari l'integren 112 diputats amb figures tan destacades i distanciades en credos polítics com Marcellí Domingo, Alba, Sánchez Guerra.

Qui ha realitzat el miracle? Senzillament, la República.

Uns quants diputats es donen compte que la defensa dels interessos econòmics necessita la cooperació de tots, el sacrifici de les respectives ideologies, el renunciament d'egoïsmes, l'esfumament de les pròpies individualitats, per arribar a la formació d'un tot orgànic, compacte i eficaç, i sorgeix potent la minoria vitivinícola, molt semblant a la de la Cambra francesa, dirigida per M. Barthe, el representant de l'Hérault.

En la monarquia, amb els euners i encasellats, comparses fugaços de les clientele acabidillades per rabadans enfilats en monopolis i trusts, jamai pogué lograr-se semblant resultat.

S'iniciaren els primers atacs a les Corts derruïnt l'article 115 de la Constitució, s'explanaren interpellacions, es gestionà pels centres oficials, es mitinejà per totes les regions vinícoles; en una paraula, es treballà amb fe, es creà l'ambient i s'imbuí a les intel·ligències espa-

nyoles el principi bàsic de salvar l'economia nacional. I tot encaixà en la sessió del dia 3, amb un dictamen de la Comissió d'Hisenda, obtingut mitjançant els esforços del diputat Niembro, representant del Grup, i l'aquiescència dels ministres d'Agricultura i Hisenda, proclamant als quatre vents la protecció franca i total de la viticultura, del pa de la nombrosa gleba camperola que, a les portes de la fam i de la desesperació, posà en l'actuació de l'intrèpida minoria parlamentària la seva última esperança.

Per aquesta vegada, i tant-de-bò que per a sempre, les potències del diner, els acaparadors de les grans societats anònimes, per un grapat de milions, sempre en escandalosa desproporció amb les seves extraordinàries ganàncies, perderen la partida.

I, com a corolari, l'envio a París, representant a Espanya a la Conferència Internacional del Vi, d'un equip de quatre parlamentaris perfectament documentats, que davant les trenta nacions convocades allà ens posin a l'altura de les demés democràcies que fa temps saberen prescindir de la vella diplomàcia, molt apta en les pràctiques de ritualismes ridículs, però ignorant de les vertaderes necessitats dels pobles.

Notes polítiques

L'ACTUACIÓ D'"ESTAT CATALÀ"

Amb l'objecte de recollir un estat d'opinió que es manifesta a tot Catalunya, "Estat Català", situat definitivament dins del camp de la lluita obrera, va a emprendre una tasca de propaganda i organització, la qual començarà amb un míting el pròxim diumenge, dia 13, en el lloc que oportunament es donarà a conèixer.

EL PARLAMENT

Fou aprovat el pressupost de despeses de la Presidència. En discutir-se el pressupost del Ministeri d'Estat es suscità un debat aprop de la supressió de la consignació

que venia disfrutant el President del Tribunal de la Rota, intervenint els senyors Azaña, Alba i Maura. El cap del Govern afirmà que la República volia mantenir relacions cordials amb el Vaticà.

"EL PROGRESO"

Ha tornat a reprendre la seva publicació el diari "El Progreso", òrgan del Partit Radical.

Diu que la seva breu suspensió obeïa a raons d'ordre interior del partit.

ANIVERSARI

Avui fa nou anys que el líder sindicalista Salvador Seguí fou assassinat al carrer de la Cadena, de Barcelona.